

Mythologia, Venise, 1567 - III, 00 : Quam praeclare dicta de inferis excogitata sint ab antiquis

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III

[Mythologia, Francfort, 1581 - III : Quam praeclare dicta de inferis excogitata sint ab antiquis](#) est une version augmentée de ce document

---

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 01 : De ce que les Anciens ont creu touchant les Enfers](#) est une transformation de ce document

---

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III, 00 : Des belles inventions & discours des anciens touchant les enfers](#) est une transformation de ce document

---

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légalesFiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)

Présentation du document

PublicationVenise, Comin da Trino, 1567

ExemplaireMunich (Allemagne), Münchener Digitalisierungszentrum (MDZ) , Res/4 Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination57r°-57v°

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 28/11/2024

NATALIS COMITIS MYTHOLOGICAE,

LIBER TERTIUS.

Quam præclare dicta de inferis excogitata sunt ab antiquis.

10

APIENTISSIMI & optimi sanè illi homines fuerunt, Sereniss. atq; optime CAROLE Rex, qui primi inter mortales hanc opinionem introduxerunt, quòd anima nostra immortalis existens, postquam fuerit ex his corporum vinculis soluta ad seuerissimos iudices accedat, ibique pro meritis vel ingentia præmia, vel grauis-
20
sima supplicia fortiatur. Nam si nulla esset veræ religionis, si nulla Christianæ veritatis cognitio, poterat tam en vel ratio ista ita homines ad probitatem reuocare, vt se potius præ-

miis dignos præberent, quàm vt vitare supplicia conarentur, quàm ipsam veritatem Iesus Christus postea clarius intelligere volentibus, omnibus nationibus explicauit. Quid enim tam potest ab omnibus sceleribus animos hominum retrahere, quàm si sibi persuaserint omnibus tum reddendam esse antea vitæ rationem, cum neque mentiri, neque tergiversari licebit; sed omnia quæ fuerint nefarie in vita commissa, vniuersis gentibus conspicua tanquam macula, aut putrescentes pustula apparebunt? Quæ leges ciuiles, quæ consuetudo ciuitatum, quæ seueritas iudiciorum tantum potest in animis hominum? His enim neglectis multa flagitia clam committi possunt, & nonnulli tormenta paruifaciunt, & mori, si res ita poscat, æquissimo animo perferunt. At vbi neque tunc tamen finem laborum & calamitatum sibi adesse sentiunt, mirum est quantopere ab ipsa conscientia, & ab æternorum suppliciorum metu retardantur. Hoc ita esse, facile fuit viris bonis & temperantibus persuadere; at multitudini, quæ non, nisi crassiore quodã modo, allicitur aut impellitur, non faciebant hæ rationes satis ad persuadendum: sed multa apud inferos terribilia, & vel dictu horrenda ficta sunt, multa ad voluptatem excogitata, quibus rudiores homines ad probitatem adducerentur. Quis enim non commoueretur magnopere, cum sciret post
30
mortem sibi ad eundam esse paludem Acherontis, quæ prima excipiebat obuias animas? cum terribilis animarum portitor Charon squallidus, barbaq; promissa, ac rutilantibus oculis nigram nauiculam gubernaret, & nigro malo annexa caliginosa antenna velificaret? cum Phlegetontem animo complecteretur frementibus flammarum vndis conuolutum? cum Cocytus subiret grauisissimus & tristissimus amnis, cuius fremitus quæularum animarum voces imitabatur? cum Cerberus triceps, cum seuerissimi iudices, cum Furia venirent in mentem, quæ singulos cogere per varia tormenta commis-

40

P sa sce-

Mythologiæ.

sa scelera fateri, quis intrepido animo aliquod flagitium aggredetur? Accedebat ad terrorem terribilis inferorum tyranni vultus, stridularumq; catenarum strepitus à vinc̄tis animabus tractarum: sonabant plagarū verbera, quæ fontibus infligebantur: vndique exaudiebantur cruciatarum animarum lamentationes. Hæc etsi à nonnullis paruiferebant ac desiderenter; tamen nemo erat, qui extremum vitæ diem sibi adesse sentiret, quin magnopere formidaret, atque vniuersæ vitæ suæ rationem ad hæc non timenda, si fieri posset, quàm paratissimam esse cuperet. Vnum est enim morituris bonum viaticum innocentis, recteque præteritæ vitæ recordatio, quæ sola nos intrepidus ad omnium iudicum præsentiam, & ad omnia pericula perducit. Ex altera parte nos hortabantur sapientes ad probitatem ingentibus & iucundissimis voluptatibus propositis in campis Elysiis. Nam quicumque virorū bonorum instituta obseruauerit, sancteque vixerit, hic in beatorum cætum deducebatur, vbi omnis generis ferax erat tellus fructuum; aquæque de fontibus lymphidissimis fluebant, ac prata variis floribus ver perpetuum agentia vestiebantur, ibi concilia erant philosophantium, ibi theatra poetarū, ibi cyclici chori, ibi musica oblectamenta, ibi concinna & elegantia conuiuia, voluptasque nulli molestiæ cōiuncta. Neque enim calor immodicus nec frigus sentiebatur, sed æt semper erat salubris & temperatus, neque vehemētoribus solis radiis inflammabatur. Quod est enim suauissimarum auicularum genus, quod ibi non mirificos concentus exerceret; aut quæ arbores sunt odoriferæ quæ non semper amantissimis floribus vestirentur? hinc lites, hinc inimicitie, hinc odia, hinc latrocinia, hinc doli, hinc periuria, hinc inuidia exulabat. Hic felicissima vita, & ab omni molestia tranquilla sine mortis aut ægritudinis metu traducebatur, vt dicebant. Quod felicitatis genus illis solis expositum erat, qui sancte pieque vixissent, aut qui peccata quidem non nulla, sed medicabilia & leuia commisissent; quæ quodam in loco non longe ab hoc expurgabantur. His rationibus, aliisque similibus conati sunt antiqui multitudinis animos partim spe voluptatum, partim metu suppliciorum ad iustitiam, vitæque integritatem reuocare. Sed quoniā primus omnium mortalium Pluto istas rationes excogitauit, vt sensit Hecæteus, hunc esse locorum illorum Regem crediderunt: sicuti ventorum Acolum, quia mutationes ventorum prior obseruasset, Lunæque amicum Endymionem, quia lunæ cursum prior & mutationes percepisset. Et quoniam de Plutone verba fecimus, nunc quæ formidabilia fuisse crederentur in eius regno inueitigemus, ac primum de Acheronte loquamur.

De Acheronte.

Cap. I.

40 Scriptum reliquit Diuinus Plato in Axiocho, si modo legitimus est eius scriptoris dialogus, Opim & Apollinem tabulas quasdam æneas in Delum ex Hyperboreis detulisse, in quibus scriptū erat, animā, postquā fuerit à corpore exoluta, in ignotum quendam subterraneum recessum peruenire, vbi Regia sit Plutonis, nihilo minor quàm Iouis sit aula. Nam cum medium globorū orbis terra obtineat, superius hemisphæriū Iupiter & eius filii gubernant, cum inferiori Pluto Iouis frater & nepotes dominantur. Sed antequam ad Plutonis regis vestibulum peruentum sit, vbi porta ferrea firmisissimis pessulis claustrisque confirmata excipit aduocantes, primus est Ache-
ron